Judi tüdruk julgeste, „olge murreta! minna ollen Juda rahwa laps ja ei sõ mitte sea-lihha!“

Üks mees, kelle käest olli warrastud, kaebas sedda kohto, agga ei sanud öigust. Üks kohtomees olli öige ja targa arruga, agga kaks ollid head „Ja“ wenda, kes klasi wina eest öigust andsid. Kui kaebaja kohtust ärra tulli, juhtus üks sõbber temma wasto tullema ja küssis, kuida luggo jänud ja immetles, et ta öigust ei olle sanud. Kaebaja kostis: „Kuida woisin ma sadda kohtomehhe käest öigust sada?“ — „Sadda kohtomeest?“ küsis sõbber. — „Noh muidogi olli neid umbest sadda“, kostis kaebaja ja ütles: „üks ja kaks nulli (100) on sadda.“

Ühte piddas kohto-kulliks,
Kahte muido tühjaks nulliks,
Mis, kui need on numbri ees,
Öiget arro polle sees.

Üks tallomees sowis hea melega teäda, kuidas se wiin mekkib, mis moisa herra joob ja pallus toa-poisi, et se piddi mekkida andma. Pois, kes naljakas mees, wiis tallomeest keldrise ja andis õlle-klasi täie poom õlli, ütteldes: „Ja

nobbeste, et keddagi ei nääks!“ — Mees wiskas õlli kurko. — „Noh?“ küssis pois, „mis maggo selle winal on?“ — „Hea muido kül, agga wägga raswane.“

Arst: Kule Andres, kas sinno haige naene on selle woipima ärra sõnud, kuida minna sedda käskisin?“

„Ei olle!“ koslis mees, „se olli temmale wägga happo, sest wõtsin kätte ja jõin isse ärra: Meie olleme jo üks lu ja lihha!“

Abbi-ello armastus.

Andrus: Kuidas käsi käib, Juhhan, kas se on tõsi, et sinno naene Liso raskeste haige on ja surma olle karta?

Juhhan: Nimmetamatta suur on minno hädda, kui olleks nugga kurkus. Liso kardab, et ta peab surrema; minna kardan — temma saab parremaks!

Ühhel külmal päwal seisis sure-tükki peälik soja ahjo tagga ja soendas omma selga. Teise rüggemendi peälik astus temma ette ja ütles

Eesti-rahwa mÃ¤Â¶nnus Kalender 1870, lk. 30